

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Op I christne! ruster eder!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Op I christne! ruster eder!", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 207. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid103154/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Saa lade de det gierne skee,
Naar JEsus kun kand loves,
De vilde ikke være frie,
Og Christi sandhed svige,
Da gnae de deres kirke-stie
I blod til himmerige.

7. Man fandt jo dette himmel-sind
Hos hine gamle helte,
Der gik omkring i faare-skind
Og ringe leder-helte,
I ørken lidde nød og trang,
Som vare verdens ære,
Ja! tank paa livets fyrties gang,
Som korset vilde bære.

8. Saa følge vi da troens flok,
Hvem vilde ønske bedre?
Lad satan spotte længe nok,
Vi troe med vore fædre,
Skal man da her i Torne gaae,
Som del er let at vide,
Det gik vor JEsu ligesaa,
Saa lad os med ham ride!

410

Nr. 205.

Op! I christne! rustet eder!
Christi lemmer! ud paa vagt,
Satan sig til striid bereder,
Og vil bruge al sin magt.

6,7: *gaae] gaaer* L. 7,7: *livets* *Livsens* L. 8,1: *følge; folger* J2-3, 8,7: *Jean]* *Jeanum*
IJ2-3,
Nr. 205. J2-7.

6,5: *de vilde* — du ville (vill), osig.; sic wollen. — 7,2-6: Hebre. 11,37-38, hvor
der tales om Israels profeter. — 7,5: *ridde* led.
Nr. 205. oversættelse. Auf! ihr christen, Christi glieder, J. Fallmer, Schr. a. 382.
Adskillige af versene har i Brorsons gengivelse vundet en kraft, som ikke langt
ud over originalen, se L. J. Koch, Salmedigtaren Brorson 1. 1931, s. 160-161, 2. 1932,
s. 168-169. — 1,1: Et. 6,13. — 1,2: *Christi lemmer*] Et. 5,30.

Op en hver!
Drager sværd!
Fienden trods Herrens hær.

2. Følger eders første efter,
Stoler paa hans stærke arm,
Satan bruger alle kræfter,
Fører hid sin hele svarm,
For os gaaer,
Med os staarer
Den, som alle ting formaaer.

3. Nu det gielder troe og love,
U-ophørlig højn og vagt.
Frisk paa Jesu blod det vove,
Griber saa kun an med magt,
Jesu blod
Giver mod,
Trimer satan under fod.

4. Christi blod-bestenkte fane
Fører frisk i striden ind,
Og den daglig kæmpe-vane
Giver kraft i siel og sind,
Hvert et saar
Giør dig haard,
At du altid seyren faaer.

5. Dette hayer sandt befundet
Alle helgens kekke mod,
Som har kæmpet og har vundet,
Styrkede i lammets blod,
Skulde vi

5, 1: *befundet*] befundet 1, 5, 3: vundet] vunden 1.

2, 4: Ef. 6, 12; seorni svarm. — 2, 7: Mt. 28, 18. — 3, 1: *troe og love*] troskob; de 2 ord er ensbetydende. — 3, 2: Mt. 25, 41. — 3, 3: *frisk*] frejdig; på Jesu blod i tilid til Jesu blod. — 4, 6: *haard*] uovervindelig; udtrykket stammer vel fra den soldateroversætt. af en mand kan være hårdc., så knaglerne ikke bider på ham; men det har her fået den vending, at det hos den kristne netop er sårene, der gør ham uildgengelig for tjendens antald. — 4, 7: of' så at. — 5, 4: Joh. Ab. 7, 14.

Da gaae fri
Alle christnes kamp forbi?

6. Hvo i slaverie vil blive,
Her og indtil evig tiid,
Synden ikke overgive,
Har og ringe lust til striid,
Verdens pragt
Satans magt
Har ham udi søvne bragt,

7. Men hvo ret i sagen kiender,
Friheds herlighed forstaer,
Og til Gud sig gandske vender,
411 Hannem kiender, søger, faaer,
Hand er ey
Lad og fey,
At betræde kampens vey.

8. Mangen har vel trang i livet,
Som dog ingen frihed faaer,
Hvo sig GUD ey plat har givet,
Stille hen i angst gaaer,
Kjød og blod
Under fod!
Saa faaer kæmpen lust og mod.

9. Op! ved JEsu blod at vinde,
Seyren bliver vis og stor.
For vor pande vil vi binde
Vidnesbyrds faste ord.

V. 6-8, som bygger på Job 8, 34-36, skildrer 3 standpunkter, der er afgørende for menneskets stilling til den kristne kamp, nemlig 1) slovheden, der finder sig tilpas i friheden under synden, v. 6, 2) viljen til frihed, der knytter mennesket til Gud, v. 7, og 3) de misførdes ufrugbare længsel efter frihed, v. 8. — 6, 3: overgive give sig på. — 6, 4 bringer oversættningen til hvo i slaverie vil blive o. s. v. orig.: Wer die slaverie um Hebet ... Der hat wenig lust zum striid. — 7, 1: Kiender dommer. — 7, 7: at] til nt. — 8, 1-2: har trang i livet; lever livet med trang til frihed. — 8, 3: plat] Fuld; ud. — 9, 3-4: 2. Mos. 13, 16; 5. Mos. 8, 8; 11, 18; vidnesbyrds ord] Guds ord, set som det vidnesbyrd, han har slægt over for megnesker, Sl. 129, 24; 1. Joh. 5, 9. orig.: sein wort, so ein zeugniaz ist. At binde orde; for sin pande betyder næppe at føre det som kendemærke overfor andre, men ud fra de ædlerste siebler i 2. og 5. Mos. at have det som en påmindelse for sig selv.

Lad det gaae,
Som det maa,
Ordet evig skal bestaae.

10. Er vort liv i GUD forborgen,
Synes det som visnet hen,
Paa den sidste blide morgen
Skal det klare op igien,
Strid og saar
Da forgaer,
Seyren aldrig ende faaer.

11. Da skal Christi her opfraede,
For hans throne stille sig,
Bære livets krands og klaede
Med saa stort et seyers skrig.
Taenk engang,
Hvilken sang!
Himmel-sød og evig-lang.

11, 3: *livets Løsens I.*

9, 7: Ex. 40, 8; 1. Pet. 1, 25. — 10, 1-4 er bygget over Kol. 3, 3-4. Originalen har: Unser leben syy verborgen Ni; Christo in Gott allein, Auf diese wir an jenen: toogen Mit ihm offendor such seyn. Her udtrykkes jo et snake, en formosning, og med verborgen i Gott menes ligesom hos Paulus noget rent andeligt, nemlig det for verden skjulde lyssensfund med Gud, som hører et sandt kristneliv til. Brorson har forandret originalens tanke. Han formulerer ikke, han forsynder, hvad den kristne har i vente, først ved dadden, hvor livet bliver skjult i God (1,1) og for mennesker synes al være visnet bort (1,2), derefter ved opstandelsen, hvor det træder fram på ny i helligheden (1,3-4). Det paulinske i *Gud forborgen* er frit anvendt om den kristnes dad i høgstvelig forstand, hvad man ser af det sideordnede som visnet hen, der er Brorsons udtryk. — 10, 3: den sidste blide morgen på den yderste dag. — 10, 4: *det* kunne værr abestent, så meningen var, at det også skal lyse for os; en anden mulighed (Arlaud) er dog at *det* genoptager nærf *liv* i 1, 1, og *klare* op betyder da skinne frem, jfr. nr. 8, 7, 1; 60, 8, 5; 106, 2, 1. Denne forståelse er den sandsynligste på grund af medtagningen til *forborgen* og *visnet hen*. — V, 11: Karakteristisk er forskellen mellem Brorsons digtersyn i dette vers og originalens boksering, som lyder: Du GOTz selinen treuen knechten Geha wird den gnaden-lohn. Und die hütten der gerechten Stimmen an den siegethon: Da fürwahr GOTzes sebaat Ihn wird loben immordar. — 11, 2: Joh. Ab. 7, 9. — 11, 3: *livets krands* Joh. Ab. 2, 10, *og klaede*; Joh. Ab. 7, 9. — 11, 6: Joh. Ab. 14, 3; 15, 3.